

les dificultats del que representa o ha de representar una correcta previsió obstètrica, no ens és de difícil convenciment el fet que aquesta tasca, posada en mans de la llevadora, és pràcticament gairebé ineficient.

El que trobi exagerada la meua afirmació, que repassi la seva pròpia experiència i, dintre d'aquesta, les seves fallides. Bessonades que passen per alt i diagnòstics de bessonada que resulten errats, anques incompletes, modalitats d'anques interpretades com a presentacions de cap, investigació de les dimensions pelvianes i de la possibilitat de pas de fetus, exploració que exigeix una gran experiència clínica i que es curulla de conseqüències en les seves aplicacions terapèutiques; exploració d'altres aparells o sistemes que no són el genital (cor, pulmó, ronyó); i tants i tants exemples més que podríem citar — puix que aquells són uns pocs entre cent més tan importants — i que podríem demostrar les dificultats de la missió del que s'ha convingut en anomenar previsió maternal. Si reserves hem de manifestar quan aquesta tasca és partada a cap pel metge, què serà d'ella quan sigui practicada per la llevadora?

El que precedeix pel que fa referència al període d'embaràs. Anem a veure el que passa en els altres períodes puerperals o sigui durant el part i el puerperi.

En el part, som cridats per la llevadora. Com i en quines circumstàncies?

Sense entrar en detalls de la qüestió, cal tan sols, també, que cadascú doni un repàs a la seva pròpia experiència, al seu historial, i es convencerà que al cos at de's fracassos en què la pròpia conducta ha jugat un paper important, existeixen altres nombroses situacions en les quals les circumstàncies en què se'ns ha cridat han estat els factors determinants o predisposants del mal resultat obtingut. I aquí, en l'assistència al part se'ns deu suggerir allò mateix que dèiem referent a la maternitat.

Per a fer-se una experiència obstètrica d'un cert to, precisen uns anys de treball i de sacrifici. Es amb la maduració d'aquella experiència que s'arriben a comprendre millor la vàlua dels múltiples factors que entren en joc en el moment de parir i la meravella de la seva combinació sinèrgica. Hom arriba a perfilar millor el judici sobre l'eficiència final de l'actuació d'aquells ele-

ments i a treure profit de la seva utilització natural. Hom valora millor el seu propi esforç com a element professional director i protector d'aquest procés. Arriba un moment en que el tocòleg — un poc malmeses les standaritzacions més o menys simplistes de l'Escola per la trangoлада de l'enfrontament amb la dificultat diària del carrer que no és precisament la de l'Hospital — comença a sentir dintre seu el germinar d'una pròpia concepció i el reconeixement integral de la gran dignitat de l'acte, la supervisió del qual li ha estat confiada. Per dissort, el metge, amb la seva íntima fruïció es troba amb la realitat de la vida mèdica. I amb el frec diari de les relacions professionals i amb la llevadora que li diu, mil vegades més simplistament del que ell pensaria: "Doctor, l'he enviat a buscar per a que faci una aplicació de fòrceps." Abaix il·lusions, abaix entusiasmes i el pobre professional íntimament exclama: Val la pena que m'escarrassi?

En el puerperi les circumstàncies són molt semblants i gairebé sempre som cridats únicament en el cas d'una complicació que escapa a l'actuació matronal.

La partera confiada a la llevadora quasi mai és objecte d'un reconeixement ginecològic de control als 40 dies. Sols acudeix al consultori mèdic en el cas que apareixin manifestacions morboses que criden la seva atenció.

Tot el que precedeix és solament sota un punt de vista tècnic. No vull, ni m'interessa, entrar aquí en la discussió dels resultats g'obals obtinguts en l'assistència confiada al metge, o a la mateixa confiada a la matrona. Això, encara que molt interessant, ens portaria massa lluny i cal dir que ens faltarien dades concretes per a una comparació o judici final. Entre els elements de pes a què ens hauríem de referir per a establir aquestes comparances, hauríem d'esmentar la formació professional de metges i llevadores, la distribució de serveis de maternitat, àdhuc de tocòlegs comarcals, zona d'influència dels mateixos, educació sanitària del públic i utilització pel mateix dels serveis establerts.

Per altra banda, sé que existeix algú que invoca la possibilitat que l'assistència maternal confiada a la matrona pot ésser tan efectiva com la mateixa confiada al metge. Aquestes afirmacions de caràcter general, impossibles de comentar avui, es basarien en el fet que la terapèutica del